

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 249.

V Ljubljani, v soboto 31. oktobra 1885.

Letnik XIII.

Govor poslanca Kluna

v X. seji državnega zbora 20. oktobra 1885.

(Konec.)

Preden končam, usojam si še na jedno točko v adresi manjšine opozoriti. Gospôda moja, britko se pritožujete o vplivanji na volitve, o zatiranji manjšine in o njenem neugodnem položaji. Prav rad Vam to potrdim in z manoj vsi, kolikor nas je tukaj na desni, kajti več ali manj vemo to že vsi iz lastne skušnje. Položaj v manjšini biti, je v resnici neprijeten in bo vedno več ali manj neprijeten ostal. Če je pa že položaj faktične manjšine tako neugoden, kakošen moral je še le biti oni tiste manjšine, ki si je bila svesta, da zastopa v resnici večino naroda, pa je le po umetnih spletkah bila v manjšino obsojena. (Dobro! na desni.) Tako so si znali zastopniki Nemcev, katerih je pri nas samo 4%, s pomočjo poprejšnje vlade in z raznimi sredstvi, pa tudi naravnost s ponarejanjem in vničevanjem volilnih listov (Oho! na levi.) v deželni zboru si priboriti večino nad zastopniki slovenskega naroda, katerega je 96%. (Čujte! čujte! na desni.) ktero so tudi celih šest let imeli. Prav tako godi se še sedaj v Istri, kjer v deželni zboru zastopniki laške manjšine gospodarijo nad zastopniki slovanske večine. Ravno take razmere so na Moravskem in morda še kje drugod.

Združite toraj, gospôda moja, svojo delavnost z našo, da odpravimo ta neugodni položaj, in da se bodo zastopništva spravila v ono resnično razmerje, ki vgaja pravemu številu prebivalstva in drugim razmeram. (Dobro! na desni.) Potem ne bo tako neprijetno biti v manjšini in tudi naša večina se bo takoj lahko poslužila tiste zmernosti, ktero nam vsem priporoča prestolni govor in ktero nam tako odkritosrčno obeta adresa večine.

Če pa večina vidi, kako da manjšina vedno na vsak srečen slučaj pazi, le da bi se ji posrečilo

zopet do večine vspeti se (Na levi ugovarjajo; Pickert: še ne mislimo ne!), s ktere bi nas potem pestila, potem, gospôda moja, bodete že, če že ne oprostili, pa vsaj razumeli, da Vam večina tudi ne more vsega od kraja zaupati, temveč mora se vedno skrbno čuvati pred Vami, da se ji zavoljo lastne dobrosrčnosti ne bo zgodilo, kakor tisti lesici, ki je ježa v svojo duplino sprejela in jo je ta konečno v zahvalo pod kap posadil.

Gospôda moja, vsem Vam so znane besede starega Catona, s katerimi je pričenal in završeval svoje govore v rimskem senatu, kjer je že marsikak senator zarad večnega: „ego vero censeo“ nevoljno z glavo majal. Tudi tukaj v tej veliki zbornici bo že ta in oni nevoljen, da se leto za letom vedno stara pesem o ravnopravnosti narodov ponavlja. Priznati Vam moram, da je meni samemu že zoprna in da bi mi bilo mnogo ljubše, ko bi bilo te neljube naloge vendar že enkrat konec.

Toda, kakor je stara zgodovina Catonu pravico pripoznala, tako bo prišel za nas čas, ko se bo oživilo splošno prepričanje, da je le tista politika prava in v resnici avstrijska, ki si je zapisala na svoj program ravnopravnost narodnostij in deželá in prevzela enako skrb za njihove gmotne in duševne koristi. (Dobro! dobro! na desni.) Ta program obsega pa najvišji prestolni govor, adresa večine sprejela ga je pa z vso odločnostjo in odkritosrčno. Prav tako, gospôda moja, sezimo si prijateljsko v roke, da ga hočemo vzajemno izvrševati; saj se vendar nismo zarad tega zbrali v tej veliki zbornici, da bi se med saboj prepirali in z očitani obsipali, temveč, da se združimo na skupno delo za blagor narodov, kar je tudi gospod predgovornik iz one strani priznal. Narodi, ki so nas semkaj poslali, pričakujejo od nas uspešnega in plodonosnega dela ter jim tako strastne izjave, kakor smo jih včeraj čuli v tej veliki zbornici, izvestno niso prav nič všeč. (Dobro! dobro! na desni.) Poprimimo se toraj z združenimi močmi te hvaležne na-

loge; kedar se nam bo z božjo pomočjo v resnici posrečilo srečno rešiti dano nalogo, tedaj se bode povrnil zopet v Avstrijo notranji mir; tedaj vriskali nam bodo narodi nasproti brez razločka ali Nemci ali Čehi, Poljaki ali Rusnjaki, Lahi ali Slovenci, Hrvatje ali Rumunci; vsi brez razločka pozdravljali bodo nas veselega srca kedar se bomo povračevali domú, dobro vedoč, da smo dovršili dobro delo, ki bo naši ljubljeni Avstriji na slavo, našemu prevzvišenemu vladarju na zadovoljnost, našim narodom na korist, možém pa, ki so ga srečno dognali, naj že bodo ktere narodnosti koli, na čast! (Živahna pohvala in ploskanje na desni.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 31. oktobra.

Notranje dežele.

Spomenica o žalostnem položaju *koroških Slovencev* izročila se je na Dunaji od slovenskih poslancev ministerstvu. Prišla je v roke naučnemu ministru, ki jo je poslal v presojo c. kr. deželnemu svetu koroškemu v Celovec. Kaj se bo ondí ž njo storilo, si pač lahko mislimo. Nemški časniki, katerim se to že zopet velika krivica, Nemeem storjena, dozdeva, se nadjajo na vsak način, „dass sie die gebührende Behandlung und Abfertigung erfahren werde“, toda ne na podlagi člena XIX temeljnih postav, temveč na podlagi dosedanjih običajev, kakor se je s slovenskimi spomenicami in sploh z našimi težnjami v nemških krogih postopalo. Če se na tako slovensko ulogo napiše na Dunaji: „zur Berichterstattung“, se toliko reče, kakor da se to ne zdi verjetno, kar spomenica piše, temveč je treba čuti poročilo in mnenje nasprotne, nemške stranke. To se zgodi in glas poslednje je vselej določen. Na podlagi teh skušenj toraj sklepamo, da se koroškim Slovincem ne bo še kmalo na bolje obrnilo.

Velika konečna obravnava, ki se je nedavno pričela pri c. kr. okrožni sodniji v Kraljevem gradu

LISTEK.

Na vseh Svetnikov dan.

Dan se krajša, solnce zgublja svojo gorkoto, zadnji rumeni lističi padajo z drevja. Prirodi omagujejo moči, bliža se zimskemu spanju in kmalu jo bo zagrnila snežna odeja.

Pojemajoča priroda ti kliče: vse na svetu je minljivo in minljiv si tudi ti, človek. In da bi ta prirodni klic večí vtis na te napravil, te pelje sveta cerkev o tem času na grobove tvojih ranjih sorodnikov, prijateljev in znancev. Povsod ti doni na srce: Memento mori, ne navezuj se na svet, na minljivost, zapusti egoizem, kajti kmalu se boš moral ločiti od vsega posvečenega in se zadovoljiti z ozkim prostorom v črni zemlji.

Tužen je god Vernih duš, neizrekljivo tužen ali on je ob enem tudi veličasten, ker je v zvezi s praznikom vseh Svetnikov. Pri Bogu se veselí neštevne vrste vekomaj blaženih, ki so bili ali precej po smrti, ali pa po prestani kazni v vicah v nebesa sprejeti. Tje moraš tudi priti, tje ti kaže pot krščanska trobojnica; vera, upanje in ljubezen.

Vera nam pravi, da smo za nebesa vstvarjeni, da je naša duša neumrljiva in da bo enkrat tudi

telo vstalo iz groba k večnemu življenju. Upanje nas uči, da smemo trdno pričakovati, da bomo tudi mi k izvoljenim nebeščanom prišteti. Ljubezen nam pa zatrjuje, da se bo naše upanje vresničilo, ako na tem svetu enako svetnikom živimo, namreč, ako ljubimo Boga čez vse in svojega bližnjega kot samega sebe.

Priroda se bo iz zimskega spanja vzbudila in bo zopet cvetela; ona se bo na novo oživila še velikokrat. Kolikokrat? Tega mi ne vemo, a to pa dobro vemo, da bomo mi ravno takrat, ko bo priroda za večno preminula, vstali k večnemu življenju.

Kako velk si toraj ti, o človek, kako vzvišen nad vnaajo prirodo! Kako sramotno bi bilo, ko bi priroda vodila tvoje misli, tvoje početje, ko bi ti služil prirodi! Ti si gospodar, ona je tvoja postrežnica; pomagati ti mora, da dosežeš svoj vzvišeni namen.

Ti si vzvišen nad minljivo pravdo, ti si v občestvu Svetnikov. Blažene duše so se ločile od tega sveta ali od tebe se niso ločile, s teboj so vedno v zvezi. Ta zveza je zdaj nevidna, ali one prosijo vedno usmiljenega Boga, da bi ti po smrti prišel ž njimi v vidno zvezo. Zato moraš tudi ti občestvene ali društvene dolžnosti spolnovati, častiti moraš svetnike in moliti za duše v vicah. To mora biti tvoj ponos, da si v taki družbi.

Blažene duše ljubijo Boga in Bog jih neskončno ljubi, one se ljubijo med seboj in ljubijo tebe. Ljubezen nikdar ne mine. Ali ljubezen se mora že na tem svetu začeti, ako se tñ ne začne, se nikdar ne začne. Blažene duše so se v sveti ljubezni ločile od tod in onkraj groba se je njih človeška ljubezen spremenila v angeljsko. Ako hočeš ti vekomaj ljubiti in ljubljen biti, moraš že takraj groba sveto ljubezen imeti.

Tvoja duša, ki je od Boga in za Boga vstvarjena, dobiva svoje blaženstvo le iz ljubezni božje, s ktero je nerazločljivo spojena ljubezen do bližnjega. Ljubezen do bližnjega je ljubezni božji enaka, ona je ena in ista ljubezen, ki se najprej povzdigne do Boga in se z močjo, ktero dobiva v tej višavi, v najčistejših valovih razliva čez vse ljudi, ki so, kakor ti, po božji podobi vstvarjeni, in ki imajo, kakor ti, namen, Boga spoznavati in vekomaj v njem v ljubezni združeni živeti. Ljubezen do bližnjega je dalje na enaki stopinji z ljubeznijo, ktero moraš imeti ti do samega sebe. S tem se pravo in delokrog vsacega posameznika ne pripoznava samo, ampak se tudi vtrjuje z ukom o edinstvu vseh v Bogu. Ljubezen do samega sebe je z ljubeznijo božjo zavarovana, da ne išče svoje sreče v tvarinskem vživanji in da se ne potopi v morji početnih strasti in v ljubezni do bližnjega ima potrebno ograjo, da se harmonija v

zarad *turnarskih neredov* v Kraljevem dvoru, spravila je na dan, kdo da je v to poprej vrlo mirno mesto zanesel nestrpljivost in narodnostni prepir. V Pragi živi ta mož, za Šmeykala se pa piše. Silno ga je v srce bôdlo, da v Kraljevem dvoru, v Arnovem in po tisti okolici ljudje še vedno mirno živé Čeh poleg Nemca, kristjan poleg žida. Kaj je storil Šmeykal temu nasproti? Nekega mladega Dunajčana, 25letnega Mandelna, ki je bil ondî v neki tovarni za ravnatelja, je nahujskal, da mora on „nemško reč“ ondî v roke vzeti, sicer se bo skisala. Če si bo prizadeval, da spravi Nemce kviško iz svoje vnamarsti, obljubil mu je, da ga spravi v Liberško trgovinsko zbornico, pozneje pa še celó v deželni in državni zbor, kjer Nemci ravno sedaj odločnih in delavnih mož tako krvavo potrebujeje. Da kaj takega Mandelnu ni bilo treba dvakrat veleovati, se samo po sebi razume. Šmeykal mu je pokazal prst, Mandl je zgrabil takoj za celo roko. Kakor hitro sta se s Šmeykalom do dobrega zmenila, peljal se je Mandel takoj na Dunaj, da se je ondî z nemškimi kolovodji pomenil. Vrnivši se domu je rekel: „Odslej bom drugače postopal; v politiki bom začel štrene mešati, v deželni in državni zbor se bom dal voliti, kajti Nemci v Kraljevem dvoru imajo jako mogočnega pokrovitelja.“ Od sedaj je bil v Kraljevem dvoru med Čehi in Nemci ogenj v strehi. Kar domači rogovileži od Mandelna nahujskani niso zamogli storiti, pomagali so jim povabljeni iz bližnje in daljše okolice. Iz tega se zopet vidi, kdo hujska in komu je na tem ležeče, da v Avstriji še ne bo notranjega miru, ktereга bi tako krvavo potrebovali. Nemci so, katerim ob mednarodnem prepiru pšenica zori in ga zato tudi iščejo. To se je tudi v državnem zboru odločno pokazalo.

Saksonsko luteransko društvo „Gustav Adolf Verein“ sklenilo je Knotzovi želji po svojih močéh vstreči. Knotz je namreč v državnem zboru rekel, da je njemu in njegovim nemška narodnost nad katoliško vero, in da če bodo Nemci po Českem videli, da si katoliški duhovniki prizadevajo nemške kraje poslovaniti, prestopili bodo k staro-katolikom, če treba pa tudi k luteranom. Mož si morda ni mislil, da bo dobil tako hitro izvrševalca za petami. Luteransko društvo „Gustav-Adolf“ izjavilo se je pri svojem letošnjem jesenskem glavnem zboru, da hoče to nalogo z veseljem prevzeti in kolikor mogoče severo-česke zemlje poluteraniti. Tudi pomagalec ima pri tem poslu, kakor mravljincev. „Ortsgruppe“ nemškega „Schulvereina“ postavile so se mu na razpolaganje. Ali ni to že začetek *poprusovanja Avstrije*? Sedaj, ko so veliko-nemški kričači avstrijsko domoljubje nemških Pemcev že v resnici več nego v dvomljivo luč spravili, hočejo mu vzeti še to edino vez, ki ga druži s katoliško Avstrijo! Kakoliško vero namreč, da se bo potem ob svojem času lahko reklo: „Mi smo edini po veri in narodnosti s Prusijo in Prusiji hočemo podaniki biti.“ Prav nič drugega nima tako postopanje na mislih, kakor odcep nemško-českikh pokrajin od Avstrije in nadjati se hočemo, da se bodo slavni vladi vendar oči odprle, kam da „Schulverein“ s svojim delovanjem prav za prav hoče.

O *Naumoviču* se že več časa ni nič novega slišalo. Te dni odpovedal se je slovesno katoliški veri in je prestopil k pravoslavni. S tem je Naumović natančno dokazal svoj značaj, da je namreč najbolje za človeka na tem svetu, če svoj plašč po vetru obrača. Naumović je bil iz začetka jako goreč Poljak; uvidevši, da bi mu pri zatiranih Rusinih morda bolje neslo, obrnil je Poljakom hrbet in se je nespravedljivim Rusinom na čelo postavil. Ker pa mož tudi tukaj ni dobil zaželenih lavoril, obrnil je hrbet tudi Rusinom in pre-

človeški družbi ne moti. Trojna ljubezen do Boga, do samega sebe in do bližnjega je vrhovno načelo, je podlaga, je gibajoča moč krščanske družbe. V ljubezni, s katero se z Bogom združuješ, dobivaš nagib in moč, da z neprestanim prizadevanjem in delovanjem skrbiš za svoje popolnjenje in se žrtvuješ za bližnjega. V tej požrtovalnosti se kaže moralna visokost posameznega in iz te požrtovalnosti izvira sreča človeške družbe. Kjer spoznavajo ljudje svoj namen, tam ni napuhnenih učenjakov, tam ni niti sebičnih bogatinov, niti nezadovoljnih revežev.

Krščanska ljubezen je ona solidarnost, ki objema vsa človeška bitja na zemlji in ki človeška bitja združuje z dušami v vicah, s svetniki in z najpopolnejšim bitjem. Krščanska zveza je prenovila zemeljsko obličje, ona prestvarja tudi zdaj tam, kjer je živa, solzno dolino v raj, in ona deli tistim, ki jo tu imajo, nebeski raj, kjer se zopet vsi združujejo, ki so bili tu v Bogu združeni.

Le moli za uboge duše v vicah, le časti svetnike, ali ne pozabi na svojo za Boga vstvarjeno dušo, ne pozabi bližnjega, ki v dušnih in telesnih potrebah zdihuje.

Bodi ponosen, da si v občestvu svetnikov, vodi naj te krščanska ljubezen in živel boš tu in tam v rajski solidarnosti. B—e.

stopil k pravoslavnim Rusom, kateri mu bodo menda v Lvovo svojo župnijo izročili. Ta služba, pravijo, da dokaj nese in se je tako nadjati, da je Naumović srečno prijadral v varno lukó, kjer bo sedaj miroval. Naprej vsaj ne more, če ne misli židovski rabinar postati.

Vnanje države.

„Status quo ante“, to je točka, okoli ktere se vsa *balkanska politika* cele Evrope suče. vzemi v roke katerikoli časnik, povsod te v oči bôde „status quo ante“ (položaj, kakor je bil pred revolucijo v iztočni Rumeliji). Ze druga konferenca zbira se v Carigradu, ki tudi nima drugega namena, kakor na Balkanu napraviti „status quo ante“. Bolgari, če ne bo drugače, ga bodo tudi obljubili in celó formalno sprejeli. To bo pa tudi vse, kar bo konferenca dosegla. Zakaj? Zato, ker ji manjka tiste sile, ki se ji pravi izvrševalna moč, izvrševalna oblast. Kje je država, ki bi jo prevzela? Morda Avstrija? Morda, veliko bolj gotovo pa ne! Avstriji bi sicer kazalo to nalogo prevzeti, ob enem pa do Soluna pomakniti se, ko bi ne bilo drugih tukaj, ki bi jo na tem potu ovirali. Rusija, pravijo, da bi je ne pustila nikdar v Solun. Da bi pa Avstrija kar tako kostanj pobirat šla iz žarjavičice za druge, tega pa ne bo storila, dokler se bo le še z jedno mislijo spominjala Schleswig-Holsteina. Ali morda Rusija? Morebiti, če bi ji Evropa dopustila. Brez dovoljenja Evrope se pa Rusija ne bo nikdar v nevarnost podajala, ker dobro vé, da ne bi prav nič opravila. Najbližnji sosed je potem Turčija. Ali bo morda Turčija z mogočno in jekleno roko segla v iztočnorumelijske homatije? Ta pa še najmanj. Turčija se zmaga njenih oboroženih čet ravno tako boji, kakor pa njenega poraza. Saj še ni pozabila, da je ravno zmaga pri bašibozukih njenih bila, ki je taiste tako opijanila, da so kakor podivjani klali in morili po Bolgariji, kar je potem Ruse pred San Stefano pripeljalo, kar bi jim bilo tudi Carigrad v roke dalo, ko bi ne bila Evropa svoje sitnosti stresati jela. Tega Turki niso pozabili in pač dobro vedó, da bi se zmagoslavni turški oddelki takoj v sovražnikovi krvi, v boji in po nedolžnem preliti, valjati jeli, kar bi pa zopet Rusa na noge dvignilo. Zarad tega tudi Turčija ne bo rada kaj na svojo roko pričela. Da bi se pa ktera bolj oddaljenih velesil za to ogrela, na to pa še misliti ni. Vsa konferenca bo imela toraj svojo dobro in hvalevredno stran le edino za diplomate, da se bo lahko reklo: koliko da so si prizadeli, koliko da so storili; to bo pa tudi vse. Iskra na Balkanu tlela bo pa še vedno nad polnim sodom smodnika, ktereга bo ob svojem času, prej ali pozneje, to ni ravno tolikega pomena, na široko raznesla, da se bo ogenj cele Evrope prijel. Za tisti trenutek bilo bi velike važnosti avstro-rusko prijateljstvo, ktero si moramo ohraniti.

Na *Srbskem* pravijo, da je vse delo poslancev v Carigradu ničevó. „Srbska ne more meča v nožnico vtakniti, prej, da kaj doseže.“ Da je položaj prav siten, lahko verjamemo, prva gorečnost je bila vendar nekako nepremišljena in prenačljena. Je že mogoče, da se stvar na Balkanskem poluotoku ne bode zdržala; pri mnogih bolnikih se stvar tudi ne dá zaprečiti, vendar odlašajo povsod, kolikor morejo.

Aleksander Battenberg, *knez Bolgarski* povrnil se je 16. t. m. v Sofijo, kjer ga je narod z nezmerno navdušenostjo sprejel. Nagovoril ga je predsednik mestne občine g. Slavelkov rekoč: „Gospodar! Meščanstvo glavnega mesta se je zbralo, da Vam kliče dobro došli! Ko ste se nedavno le malo časa med nami zadrževali, zbrali so se meščani, da Vas zagotovijo svoje ljubezni in globoke hvaležnosti, ker se v jako pomenljivem trenutku niste premišljali priznati dogodka združenja, ter da ste se postavili gibanju naroda na čelo. Gospodar, usluga se ne da ceniti, ki ste jo s tem korakom svojemu narodu in skupni Evropi storili. S tem da ste poslušali poziv bolgarskega naroda po obeh straneh Balkana ter hiteli, kamor je Vas klical, čuvali ste življenje, posestvo in mir naših someščanov, Evropi pa ste pustili časa zadosti, da bo lahko po mirnem potu rešila vprašanje, ki bi bilo sicer na Balkanu porodilo krvave boje. Nevstrašeno nadaljujte pričeto delo; Vaš narod je z Vami z dušo in telesom. Ta narod se ne bo vstrašil nobene žrtve, da doseže svoj uzor — narodno združenje. To govorim v imenu vsega tukaj zbranega prebivalstva, da Vas pozdravim in Vam izrečem „dobrodošli!“ Bolgari se bodo poprej žrtvovali, kakor pa dovoli, da bi jih še enkrat razcepili! Rajši hočemo z našo krvijo napajati zemljo pod nogami, kakor pa da bi se z našim dovolenjem iz novega raztrgale bratovske vezi, ktero ste Vi združili in sedanjo Severno in Južno Bolgarijo v jedno politično celoto zjediniili. Večni Bog Vas blagoslovi in ohrani na blagor združenih Bolgarov še mnogo let! Vlada, sprejmite izraz ljubezni, zvestobe, in hvaležnosti s pozdravom bolgarskega naroda. Bog poživi Vašo visokost, Bog poživi združeno Bolgarijo! Aleksander je na to odgovoril: „Someščani! Prisrčna zahvala prebivalstvu mojega glavnega mesta za izraze ljubezni in zaupanja v tem za našo državo tolikanj važnem trenutku. Združili smo se po soglasni želji obeh Bolgarij, da bi imeli obe tistega kneza in tiste postave. Mi nismo imeli in nimamo nobenih drugih sovražnih nakan do Turčije, pač pa smo pripravljeni za zjedinenje naše domovine umreti. Podprl po Vašem zaupanju z mojo vlado vedno na to delam,

da bi se nam spolnila naša skupna želja. Bog je bil dosedaj naša pomoč in prav všeč mi je, da ste se tukaj zbrali. Vi, ki ste skupni domovini tako lep izgled dali. Bog nas do sedaj ni zapustil in prepričan sem, da se narodu želja po združenju vresniči.“

Grški velikašolci vstopili so skoraj vsi v armado in se bodo ondî šole še prej zaprle, kakor pa se bo v resnici vojska začela. Vse prostovoljne čete dobile so vojaške zastave. Povsod je šunder že kolikor toliko ponehal, le Grki si ne dajo dopovedati, da niso nič več tisti stari heleni, ktere še današnji svet občuduje, temuč komaj senea njihova. Sicer je navdušenje res prav hvalevredno, ki ga občutijo za svojo domovino, vprašanje pa je vsekako, ali bode tudi vstrajnost in hrabrost temu primerna.

Španska in Nemčija ste potrdili, da ste sprejeli zaupne nasvete, kar se tiče „Karolin“. Gledé pravnega vprašanja so baje ti nasveti vgodni za špansko vlado, a dovoljujejo Nemčiji trgovinske koristi. Vendar ni nemogoče, da se bode to še kaj prenaradilo, kedar se zaslišite obe stranki.

Izvirni dopisi.

Iz Celja, 29. oktobra. Naša „Vahterca“ je jela v novjšem času, kakor je to že v pretečenem šolskem letu poskušala, strahovati Celjsko gimnazijo. Zadnjič je hujskala Celjane proti gimnazijskemu podpornemu društvu, „iz ktereга se redijo le slovenski dijaki“; podpihovala proti siromašnim slovenskim učencem, ki so prisiljeni, hrano prositi pri mestjanih; grozila se nadalje nad novimi slovenskimi gimnazijskimi profesorji, ki utegnejo s časoma „nemške gimnazijske učitelje popolnoma spodriniti“. Da se vpira z vso močjo proti nameravani slovenski paralelki v I. razredu, se razumeva samo o sebi.

Danes je našla novo nevarnost, ktera preti Celjskim nemčurjem od strani gimnazije in ta je: slovensko petje pri gimnazijski božji službi v nemški cerkvi. Kakošno oskrunjenje nemške cerkve je pač to, da se drznejo dijaki vsako tretjo nedeljo prepevati med božjo službo v slovenskem jeziku! Cesar Franc I. je to nekdanjo minoritovsko cerkev izročil Celjskemu mestu, da se v njej obhaja nemška božja služba, in dijaki se predrznejo hišo božjo oskrunjati „mit windischem Gesange“! Kakor da se ne bi zraven gimnazijske božje službe, pri kateri se od nekda vrsti latinsko in nemško petje s slovenskim, opravljala v takozvani nemški cerkvi tudi božja služba za Nemce. Da bi se nje le „Nemci“ res tudi bolj pridno hotli vdeleževati. Pa tem pisacem je malo mar za božjo službo, naj se že pri njej poje v slovenskem ali nemškem jeziku: ti ljudje hočejo le samo podpihovati nemške prebivalce v Celji zoper slovenske: to je njihova prva in poglavitna, edina naloga!

Trdno smo prepričani, da merodajni gimnazijski krogi se za to hujskanje ne bodo zmenili ne; tudi naj našega Knotzovega organa s tem ne podpirajo, da v njem dajo tiskati vsakovrstne popravke ali naznanila. Očiščuj se v očigled sistematičnega in organiziranega obrekovanja, kakor se hočeš, opravil vendar ne boš nič! x. y.

S Štajarskega, 29. oktobra. (Razne reči.) Kamorkoli človek v zadnjem času pride, povsod imajo ljudje važne razne reči na srecu, o kterih se navadno pogovarjajo ter vgibajo, kako da bi bile za-nje boljše.

Kmetje se pogovarjajo navadno o letini in o slabih gospodarskih rarnerah, ki se tudi po boljših nočejo zboljšati, kajti z množino pridelkov pada jim cena, kmetovo plačilo pa ostane vedno enako, ali pa se še povekša.

Rokodelci tožijo o pešanji obrtnij vsled prevelike konkurence po tovarnah in vsled slabega izdelovanja po nezanesljivih delavcih. Na kmetih je že skoro vsa obrtnija zginila razun zidarje in mlinarije, do kterih še mladi fantje največ veselja kažejo, ker se jih lahko in hitro naučijo ter si pri njih kmalo precej zaslužijo; bolj potrebne obrti, postavim pokrivačev ali sodarjev po vinskih krajih pa je že komaj za največo silo najti. Tudi dobro izučenih krojačev, čevljarjev in kovačev je vedno manj, ker tisti, ki se teh rokodelstev dobro izučijo, skoro vsi v mestih ostanejo.

Duhovnikom je jako na srecu že dolgo silno potrebno zvišanje kongrue, ki pa jim bržčas zdaj več skrbi in truda dela, kakor bo jim prineslo haska. Razmeram primerno zvišanje plač pri drugih stanovih gré veliko urniše in glajše, kakor smo se zadnje dni lahko prepričali.

Učitelji veliko trpijo z razposajeno mladino, pa vendar nočejo spoznati, da prej ne bo bolje,

dokler se vsa šolska odgoja spet ne postavi na edino pravi temelj krščanske vere.

In tako je še veliko reči, ki so različnim stanovom in ljudem na srečo, ter jim delajo veliko skrbi in truda. Najhujše pa se zdaj godi našim politikarjem, tako nemškimi, kakor slovenskim; kajti doma in na tujem je toliko političnih dogodkov, da bi res bilo lažje otrobe vezati, nego vse te dogodke po kakšnem političnem načelu presoditi in po vrednosti oceniti. Da samo nekatere domače dogodke omenim: zakaj je baron Gödel izstopil iz Hohenwartovega kluba? Zakaj se na Mariborskem pripravnišću ne izpolnujejo ministerske naredbe? Zakaj smejo liberalni nemški listi, posebno štajarski brez konca in kraja hujskati? Zakaj se sme nepolitični „Schulverein“ v vse politične reči mešati? Kako naj imenujemo tiste ljudi, ki so Slovenci rojeni, pa se med Nemce vrivajo, ker se besedi „nemškutar“ in „nemčur“ ne smete več rabiti? Zakaj bi na slovenski zemlji bil slovenski napis „sramota“ ali „madež“, kakor Celjska „Vahterca“ trdi? Zakaj se po Slovenskem § 19. osnovnih postav še zdaj ne izvršuje? itd. „in indefinitum“.

Kdo bi vse vprašanja in dogodke navedel, ki zdaj našim in nasprotnim politikarjem glavo belijo, in jo bodo, dokler se ne bodo vsi postavili na temelj pravičnosti: „justitia est regnorum fundamentum“.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

Dalo bi se misliti, da je opuščenje treh južnoavstrijskih cinkarnic omogočilo obema delujočima v Zagorju in Celji, da umnožite svoje izdelke. Mesto tega se je moralo tudi v teh dveh talilnicah delo ukrečiti in nekaj izdelkov v zalogo dejati, ker jih niste hoteli v zgubo prodati. Ne more se reči, da sta obe še delujoči talilnici slabo vredjeni, pomankljivo upravljeni, ali da slabo delate. Cinkarnice, ktere so vrejene topiti štajarsko in koroško cinkovico, ko se porabi trikrat ali štirikrat toliko goriva, kakor se rude stali, morale so se prirodno postavljati v najbližnjo bližino od cinkovega rudarstva najmanj oddaljenih južno-štajarskih ali kranjskih premogokopov, oziroma poleg teh samih. Celjska in Zagorska talilnici sta sicer ob južni železnici, ali dobivanje cinkovice draži se izven visoke železnične vožnje še z ne malo voznino od rudnika do najbližnje železniške postaje. Plavži Celjske cinkarnice so napravljeni po najnovejših skušnjah in tekmuje ta erarična talilnica glede prihranjanja goriva in pridobivanja kovine s cinkarnicami v Nemčiji, ktere kurijo z mnogo boljšim in veliko cenejšim premogom; v Zagorski talilnici pa so plavži vrejeni bolj v porabo drobnega premoga, in ki vsaj nič manj ne izdeluje kakor Celjska.

Vključ vsemu temu je morala Zagorska cinkarnica zadnje leto svoje delo polagoma utesniti, ker cinkove cene neprestano upadajo. V zadnjih desetih letih so cinkove cene od gl. 30.— za metercent polagoma upale na gl. 17.— in najbrže niso dosegle še najnižje stopinje. To neprestano upadanje cen uzrokuje zlasti a) ogromno množenje neavstrijskega, posebno gorenješlezijskega pridelovanja surovega cinka, ki ima veliko prednost nad avstro-planinskim; b) visoka uvoznina, ki jo severne ameriške države pobirajo od leta 1878 sem za surovi cink in njegove druge izdelke, da bi ščitile svojo še mlado obrt. Pobira se uvoznina od surovega cinka v kosih, kakor tudi v odlomkih 1½ cents za funt, t. j. 33-6 dolarjev za angl. tono (2240 funtov), kar dá gl. 6.60 za 100 kg., in ta uvoznina se je za dalje obnovila dne 1. julija 1883.

Posledek obeh teh činov je, da se uvoz angleškega cinka v Francijo in nemškega v Avstrijo od leta na leto množi. Surovega cinka se je iz Nemčije uvozilo v Avstrijo 1881. leta 83.072 metercentov in 1882. l. 92.577 metercentov. — Avstrijskega surovega cinka se je izvozilo le 5966 metercentov, od tega pa samo 1468 metercentov planinskega izdelka surovega cinka, drugo je izvozila Galicija.

Glavni tekmeec avstrijskemu surovemu cinku je pruska Šlezija, ki jo je priroda tako obogatila, da se cinkovica nahaja tik poleg ogljinih slojev, ki dajejo vrlo dobro in ceno pridobivno kameno oglje; ima pa tudi ta dežela prav nizke železniške voznine, tako, da plača celó za surovi cink od šlezijskih talilnic do Dunaja manj voznine, nego naše planinske cinkarnice. Voznine od cinkovih rudnikov do južnoavstrijskih cinkarnic veljajo malo ne ravno toliko,

kolikor v gorenji Šleziji ruda sama na licu talilnic. Razven tega dobiva gorenja Šlezija od blizu cene in prav dobre neizgorne gline, naše planinske cinkarnice pa si morajo tudi neizgorno glino po visoki ceni in voznini deloma celó iz inozemlja naročevati.

(Dalje prih.)

Domače novice.

(Naš blagočutni (!) „Ljubljanski List“) postal je čedalje bolj čuden. Najprvo popada brez vzroka in če najde, kar je iskal, potem pa javka in zabavlja. Njegov napad v štev. 244 na „Slovenca“ bil je popolno iz trte izvit brez vsega pravega povoda; ko mu pa na to odgovarjamo, ne miruje, ampak mora zadnjo besedo imeti. A kaj odgovarja? Nič stvarnega. „Na to, pa na to nimamo ali nočemo kaj odgovarjati“ (znabiti je tiskarska pomota namesto „ne moremo“?), sedaj pa še perišče psovk in zabavljic, in — odgovor je gotov. Res lahak odgovor. Prosit!

(Ali je tega treba?) Za gotovo izvemo, da je bil te dni g. Linhart, profesor na tukajšnjem učiteljskem izobraževališči od c. kr. okrajne sodnije Črnomoljske poklican, v zadevi nemškega „Schulvereina“, ki je bil zaradi šole v Maverlu z nekim posestnikom neko pogodbo storil, se je pa ta zdaj baje neki protivi. Koliko je tista šola dala ravsa in kavsca, celó v našem deželnem zboru, je znano. G. Linhart je bil pri osnovanju tiste šole v Maverlu, ktera je toliko hrupa napravila, boter; je še zdaj „perpetuum mobile“ nemškega „Schulvereina“ na Kranjskem. Ali se tako delovanje sklada s službo c. kr. profesorja, ko mora kot sluga našemu narodu tolikanj škodljivega „Schulvereina“ hoditi tako daljo, med tem, ko njegovo podučevanje v šoli zastaja? Ali bi bolje ne storil gosp. profesor, ko bi prosti čas, ki mu v šoli ostaja, porabil v to, da bi se do dobrega narodovega jezika privadil, med katerim živi in njegov kruh je, da bi se mu tolikanj ne bilo treba po robu postavljati, kedar se razpravlja o prašanju: kako naj se naravoslovje in kmetijstvo na učiteljski za slovensko učitelje predava, da bi mu v vednem strahu živeti treba ne bilo, da bi moral zato, ker jezika ne zná, svoj kruhek zgubiti. Saj vendar menda niso učenci zaradi g. Linharta tu, ampak je g. Linhart zaradi učencev. — Mi se ne čudimo, da je šel g. profesor v Črnomelj; iti je moral, ker ga je klicala c. kr. oblast, ali le to nam jasno biti noče: Ali je tega g. Linhartu treba? Ali bi ne bilo bolje, da bi s svojimi veliko-nemškimi idejami našega ljudstva ne begal, koje po sodbi tolikanj treznomislečih ravno nemški „Schulverein“ razširja?

(Slovensko gledališče.) „Mlinar in njegova hči“ igrala se bo tudi letos v gledišči na vseh svetnikov večer. Uloge so vse v jako spretnih rokah, in se nadjamo polne hiše; poleg tega je pa ta igra tudi jako priljubljena.

(Včerajšnji „Slov. Narod“) prinesel je obljubljeni opazko o škofovem nagovoru pri občnem zboru Cecilijskega društva; a v obliki, ktere nikdo ne more odobravati. Vsak zná svojo misel izraziti, a tako jo izraziti, kaže malo krščanskega duha in olike.

(Presvita cesarica) pripeljala se je včeraj popoldne ob ½ 4. uri iz daljšega potovanja po Adriji in egejskem morji zopet v Miramar. Ondi se je cesarica za nekaj časa izkrcala, šla je v krasni grajski vrt, kjer je blizu pet četrti ure ostala. Iz vrta peljala se je zopet na parnik „Miramare“, kjer je tudi prenočila. Tri dni določila je ostati v Tržaški okolici, ter jih bo porabila za razne izlete. Danes zjutraj je bila namenjena peš v Grljan in na ono stran. Na morji doživela je cesarica v bližini otoka Vis grozno nevihto; treskalo in bliskalo se je silno. Cesarica je vso grozovito naravno prikazen opazovala na krovu sedé. „Nezmerno lepa je bila ta nevihta, in ne bom je nikdar pozabila“, rekla je včeraj zvečer, ko je pogovor na potovanje nanesel.

(Nagrobnihi vencev) je letos po Ljubljani čuda veliko in vrlo lepih naprodaj. Pred rotovžem je trg bolj bujnoevetoči spomladi, kakor pa otožni jeseni podoben.

(V pokoj) šel je c. k. deželne sodnije svetnik g. R. Zhuber pl. Okrog po lastni prošnji in se mu je ob tej priložnosti podelil naslov in značaj c. k. nadsodnijskega svetovalca.

(Davkarska kontrolorja) Anton Fratnik in Rajko Šinek imenovana sta za davkarje na Primorskem.

(Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) ustanovila se je 30. t. m. v Železnikih. Kaj navdušeni so ljudje. Nad 30 jih je že pristopilo, a vedno se še oglašajo. Očitno pohvalo zasluži naše zavedno ženstvo. Z besedo pa tudi z gmotnimi pripomočki, pomagati hoče milemu narodu do boljše bodočnosti. Naj bi imelo le mnogo posnemalk med domorodkinjami našimi! V načelnitvo voljeni so gosp. J. Mrak, župnik za prvomestnika, gosp. M. Kljun, kaplan je zapisnikar in g. Franc Oblak, hišnik in mlinar, blagajnik.

(Sto let) bo letos 20. novembra, kar se je rodil slovenski misijonar Franc Ks. Pirc pri Kamniku na Kranjskem. Ob enem je menda 50 let, kar je šel v Ameriko. Životopisa njegovega še nimamo, le pri sv. Kristofu v Ljubljani kaže kamenita ploša mesto, kjer njegovi ostanki čakajo vstajenja.

(Predvečer praznika „Vernih duš“) obhajajo pobožni Slovenci po stari navadi z molitvijo sv. rožnega venca ali litanij za duše v vicah itd.; ali saj se spominjajo bolj tihe svojih ranjkih umrlih. Ljubljanski kazinarji osnovali pa so „Grosses Salon-Concert“ z vojaško godbo. Res, pripraven večer, kakor nikoli tega! Mar li se mora vse storiti, da se krščanski čut žali in zamrza širi? Več ne rečemo.

(Petstoletnica) stolne cerkve Tržaške začela se je danes in so se tje kaj podali nadškof in metropolit ilirski prem. dr. Zorn iz Gorice, nadškof Grasselli iz Rima in škof Mangaro iz Chioggie. Ves načrt objavili smo že v enem prejšnjih listov.

(Umorjenec), ki so ga v sredo na Pragarskem dobili, je menda Moric Braun, ekonom iz Ogerskega. Denarja so pri njem prav malo našli — je-den sam krajcar.

(Tolovaji) napadli so družino posestnika Mart. Papeža iz Tolstega Vrha na Štajarskem dne 25. oktobra zvečer, ko je ta z gospodarjem vred sveti rožni venec molila, so jo povezali in zahtevali kri ali denar. Pobrli so 2000 gold. in zbežali. Gospodar je s časoma rešil sebe in svojo družino iz vezi ter je hitel k orožnikom javljat tolovajski čin. Dva orožnika šla sta takoj za roparji in sta tudi res enega kmalo zasačila, imel je 900 gold. denarja in nabit revolver. Prijela sta ga. Z njegovo pomočjo nadjajo se dobiti še druge tri. Dva med temi sta menda Kranjca.

Razne reči.

— Oravica, gorsko mesto poleg Temešvara, premogov rudnik lastnina avstrijske-ogerske državne železnice je 26. t. m. gorela. Pogorelo je 37 hiš in velikanske zaloge.

— Potres je bil v Bosni. V Doboju se je 29. t. m. ob 11. zemlja stresla petkrat po kratkem prestanku, in ob 12. dvakrat precej močno. Spremljalo je votlo bobnenje potres. — V Bosni se je torej to jesen večkrat zemlja stresla, kar je važno za zgodovino potresov in podučljivo zemljeznancem.

— Vrtinec v Indiji na bregu Orisa je nepopisljivo škodo napravil. Okoli 400 štirjaških milj je morje poplavelo. Ves pridelek in vse vasi v tem okraju se vničene. Debela drevesa so s korenino zruvana, brez vej in listja, kakor da bi bila osmojena; hiše so razdejane tako, da se ne pozná, kje so stale; mrliči razširjajo strašanski smrad; 300 vasi v Kerari in Kaldeip-i je je zginilo in tri četrt ljudi je usmrtenih. Za peščenimi griči v Sathyabadi — tako mislijo ljudje — da se je vrtinec vstavil, in tako so ti griči deželo rešili. Ta rod ni čakal kaj takega: še strašnejši je bil vihar, kakor ciklon l. 1864 v Hooghly-u, predmestji Kalkute. — Zemlja je pač povsod dolina solz, tudi v krasni Indiji to ni drugače.

Telegrami.

Niš, 30. okt. (Uradno). Bolgari so mejo povsod zaprli in imajo naročeno vsakega ubiti, kdor bi jo iz Srbije prekoračiti hotel. Vsled tega prejele so srbske čete ukaz gledé takega nepopisljivega postopanja le z orožjem v roci odgovarjati. Bolgarski prostovoljci jeli so vže srbske mejne kraje napadati.

Sofija, 31. okt. Bolgarska vlada zanika sporočilo iz Niša, da bi bila bolgarska meja zaprta in da bi se ondí vsak ubil, kedor bi jo iz srbske strani prekoračiti poskušal. Mejo pri carinski postaji vsakdo lahko prekorači; ravno tako ni res, da bi bolgarski prostovoljci vznemirjali srbske kraje ob meji, ker so ob meji le regularne čete.

Obramba.

Zvedel sem, da me hudobni jeziki po Ljubljani natočujejo, da sem jaz tisti, ki je one dni, kakor je bilo brati po časnikih, s ponarejenimi pismi na ime mojega očca Jožefa Zorca (po domače „stari Dolinar“) po postreških nekterim trgovcem in drugim premožnim ljudem skušal izva-
biti po 1000 gold. in več ter jih za te zneske oslepariti.

Ker je meni na mojem dobrem imenu in do-
sedaj neoskrunjeni časti vse ležeče, bodi tu nazna-
njeno, da bom vsacega, o katerem zvem, da razširja
take obrekljive laži o meni, nemudoma tiral pred
sodnijo.

France Dolinar,
posestnik v Švici ob Dobrovi.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

31. oktobra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 50 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	100 „ „
Akcije avstr.-ogerske banke	869 „ „
Kreditne akcije	283 „ 50 „
London	125 „ 10 „
Srebro	— „ „
Francoski napoleond.	9 „ 94 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 93 „
Nemške marke	61 „ 50 „

Otvorenje prodajalnice.

Podpisani s tem uljudno naznanja, da je z današnjim
dnem otvoril svojo novo

usnjarsko obrt

na Poljanski cesti št. 3

(nasproti stare hranilnice).

Mnogobrojnemu nakupovanju se priporoča
z odličnim spoštovanjem

Franjo Schuster,

(1) usnjar.

Že 50 let

na Dunaji obstoječa, sloveča velikotrgovska hiša

„pri dobrem pastirju“

(„zum guten Hirten“),

(1)

poprej

Vinko Strohschneider

na Dunaji,

I., Rothenthurmstrasse 14,

razprodaja svojo zalogo

pravega Brnskega

suknenega blagá

iz ovčje volne

v kosovih, ki za vsako ob-

leko za gospode zadostu-

jejo, in to za suknjo, hlače in telovnik, v vseh barvah
posebno trdnih po sledečih silno nizkih a stalnih
cenah:

II. baže za celo obleko po 3 gl. 50 kr.

I. „ „ „ „ 4 „ 50 „

Uzorec ne moremo razpošiljati, pač pa se zavežemo
s tem javno, da sprejmemo brez ugovora nazaj, kar bi
ne ugajalo.

Blago razpošiljamo, ne da bi zavoj kaj računili,
proti predplači svote ali pa proti povzetju.

Že 87 let obstoječa

c. k. priv.

tovarna za koe in plahte,

poprej lastnina

Lichtenauerjeve vdove in sinov,

razpošilja po svoji glavni zalogi na Dunaji

konjske plahte,

ki so 190 cm. dolge, 130
cm. široke in zelo močne.
Barve so temne in imajo
pisano krajevino ter jih
prodajamo po

1 gl. 65 kr.

Le zavoljo tega mi je mo-
goče te izvrstne konj-
ske plahte tako po ceni
oddajati, ker mi gredo tako ročno spod rok in smo jih
v kratkem času že veliko število razprodali.

Razpošiljamo jih proti poštenu povzetju. Kar bi
ne ugajalo, sprejmemo brez ugovora nazaj.

Natančni naslov se glasi:

(2)

Haupt-Niederlage Silberstern,
Wien, I., Rothenthurmstrasse 14.

Lekarna Trnkóczy-ja,

zraven rotovža v Ljubljani,

priporoča in razpošilja s poštanim povzetjem

Marijacejske kapljice

za želodec,

**MARIA-ZELLER
TROPFEN**
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

in Ljubljani pri U. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le
jeden tucat.

kterim se ima na tisoče ljudi
zahvaliti za zdravje, imajo iz-
vrsten uspeh pri vseh boleznih
v želodec in so neprekosljivo
sredstvo zoper: mankanje slasti
pri jedi, slab želodec, urák,
retrove, koliko, zlatenico,
bljuvanje, glavoból, kré v
želodec, bitje srca, zaba-
sanje, gliste, bolezni na vra-
nici, na jetrih in zoper zlato
žilo. 1 Steklenica velja 20 kr.,
1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo
8 gold.

Svarilo! Opozar-
jamo, da se tiste istište Ma-
rijacejske kapljice dobivajo
samo v lekarni pri „Samorogu“
zraven rotovža na Mestnem trgu

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odlično najboljšo zdravilo zoper pro-
tin ter revmatizem, trganje po udih,
bolečine v križi ter žiricah, otekline,
otrpnele ude in kite itd., malo časa
če se rabi, pa mine popolnem trganje,
kar dokazuje obilno zahval. Zahteva
naj se samo „cvetu zoper trganje po
dr. Maliču“ z zraven stoječim zna-
menjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezní na nogi silno
trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko
je pa bolezen čedalje hujša prihajala in vže več dni niso
mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev
protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naro-
čim. In res, imel je čudovit uspeh, da so se po kratki
rabi tega zdravila oprstili mučnih bolečin. S popol-
nim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev pro-
tinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bol-
niku v jednaki bolezni priporočam. Vaši blagorodnosti
pa izrekam najpriserično zahvalo, vzvem spoštova-
njem vdani

Franc Jug,

posestnik v Šmarji p. Celji.

(19)

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prene in pljučne
bolečine; 1 stekl. 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini
se nahajajoči sokli in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne
izpustke in bezgavne otekline. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljuje, zapreči pokončanje
zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so
se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega
telesa, glavobólu, otrpnjenih udih, skazenem želodec,
jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden
zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se s pošto
najmanj jeden zavoj.

**Izvrstna homeopatična zdravila se
pri nas zmirom frišne dobivajo.**

Naročila z dežele izvrše se tako

v lekarni Trnkóczy-ja

zraven rotovža v Ljubljani.

A. OREHEK,

krojač civilne in vojaške oprave

v Ljubljani,

na kongresnem trgu hiš. šte. 14

(nasproti nunski cerkvi),

(10)

priporoča svojo dobro izbrano

zalogo blagá za gospode

po najnižjih cenah.

On je pripravljen p. n. gospodom naročnikom
uzore ali oblike na dom pošiljati, da si po želji izberó.
— 20% ceneje kakor drugod izdeluje vsakovrstno
obleko po izvolji in okusu častitih p. n. naročnikov;
podpisani sprejme tudi suknjo v izdelovanje oblek
in se priporoča prav mnogobrojnemu naročbam.

Obenem se spoštljivo priporoča prešt. duhov-
ščini za izdelovanje duhovskih talarjev od navadnih
do najboljših.

Naznanilo.

Podpisani naznanja prešt. duhovščini in slav. ob-
činstvu, da je odprl svojo

ново prodajalnico,

v kateri ima na izbero veliko zalogo

vsakovrstnih klobukov

po najnižjih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

V. Zupančič,

(2) v Ljubljani, Pred škofijo št. 16.

Zahvala in priporočilo.

Zahvaljujoč se za mnogostransko zaupanje mojim
častitim kupovalcem in naročevalcem izmed mestjanstva
in velečastite duhovščine, si usojam naznanjati, da imam za

zimsko sezono

v zalogi najboljše angleško, francosko in moravsko
blago in se priporočam tedaj velečastitemu p. n. občin-
stvu za narejanje oblek po najmodernej-
šem kroji z zagotovilo jako reelne in kolikor mo-
goče cene postrežbe. (7)

Z velespoštovanjem

F. CASSERMANN,

v Ljubljani, Gledališne ulice št. 6. v Pauschi-
novi hiši.

Podpisani priporoča svojo zalogo

bruselskih klobukov

in drugih stvari p. n. občinstvu, kakor

vsakovrstne klobuke za gospode

posebno pa: **suknene klobuke** (Lodenhüte)
v raznih barvah, kakor svetlo- ali temnorjavé,
svetlo- ali temnosive, svetlo- ali temnozelené
itd., po 2 gl. 20 kr.; trde klobuke,
najnovejši izdelek, rujave ali črne, dobro blago, od
2 gl. 20 kr., naprej do 4 gl. 50 kr.;
svilnate cilindre, najfinejša roba in najlepši
izdelek, po 4 gl. 50 kr.; klobuke za
dečke od 1 gl. 20 kr. naprej; nadalje

**srajce za gospode, spodnje
hlače, vratnike, kravate**

(4) itd. itd.

Z odličnim spoštovanjem

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Gledališne ulice št. 4.

Naročila s poštanim povzetjem se točno izvršujejo.

Resnica nad vse!

Kupil sem bil celo zalogo neke slavne tovarne za
koe in plahte za polovico navadne cene. Zato sedaj
prodajam, dokler jih kaj imam.

konjske plahte,

ki so jako velike, debele in široke ter nepo-
končljive.

le po 1 gl. 75 kr.

Te plahte so po 190
centim. dolge in 130
centim. široke, imajo
barvasto krajevino in so
debele kakor deska; to-
raj v resnici nepokonč-
ljive.

Imamo jih dvoje vrste
in veljajo I. vrste silno
fine po 1 gold. 95 kr.,

II. vrste po 1 gold. 75 kr.

Razpošiljamo jih proti gotovini ali pa povzetju,
in to dan na dan na vse strani svetá, ter so povsod
prav zadovoljni z njimi. To je pa zaradi tega, ker se
te plahte dajo tudi izvrstno porabiti za odejo na po-
stelji. Še pred malo časom veljale so ravno polovico več.

Dalje imam napredaj

500 tucatov rumenkastih plah za fjakere.

šestero pasaste, velike in jako fine po 2 gold. 60 kr.
Za posestnike fjakerev, kakor nalašč. Tudi imam v
zalogi

svilnate odeje

iz najfineje bouret-svile v prekrasnih barvah: rudeče,
modre, rumene, zelene, oranžaste, pisane, zadosti dolge
in široke tudi za največje postelje po 3 gold. 75 kr.
Dve veljate le 7 gold. Sto in sto zahvalnih pisem in
naročil imam v svoji pisarni na ogled. Komur kaj
naročenega ni všeč, mu zamenjam.

Svarim pa pred vsemi družinami prodajalci
takih plah; kajti nihče razum mene ne more dati
takega blaga za tako ceno, in le sleparsko blago po-
nujajo za male novce. (2)

Naslov:

Webwaren-Manufaktur: J. H. Rabinowicz,

Wien, III., Hintere Zollamtsstrasse 9.